

РЕШЕНИЕ

№ 34555

гр. София, 22.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4755** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мирослава Йорданова-Великова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С Решение от 04. 12. 2024 г. по НАХД № 8198 / 2024 г. на Софийски районен съд, НО, 96 състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) №24-4332-010078, издадено на 14. V. 2024 година от Началничката на сектор в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, с което на А. И. А. с [ЕГН], живеещ в [населено място] на [улица] на етаж V в апартамент 6, по силата на чл. 61, ал. 2, т. 1 от Закона за административните нарушения е наложено административно наказание глоба в размер на 2 000.00 (две хиляди) лева на основание чл. 174, ал. 3 предложение I от Закона за движението по пътищата за нарушение на чл. 174, ал. 3 същия закон, както и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 24 месеца.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от пълномощник на А., в която се моли решението да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалите правила.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира разноските по делото. Подробни съображения представя в писмена защита в указан от съда срок.

Ответникът, не се представлява в открито съдебно заседание, представил е становище по

становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля П. И. Мартонин и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд. Установено е, че на 01. 05. 2024 година около 21.55 часа свидетелят П. И. Мартонин с [ЕГН], младши автоконтрольор в ответната Столична дирекция на вътрешните работи, преназначен на посочената длъжност с представена по делото Заповед №513з-2563 на Директора на ответната Дирекция от 22. 04. 2015 година, бил назначен в наряд по маршрут VI в [населено място]. Свидетелят изпълнявал наряда си заедно със свой колега – А. Д. Я.. Дватама се движели по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Пред тях се движел лек автомобил марка „М.“ модел „МЛ 270“ с регистрационен [рег.номер на МПС] . На свидетеля и колегата му направило впечатление, че движещият се пред тях автомобил криволичи по пътното платно и решили да спрат водача за проверка. Проверката била извършена преди Р. мол. При проверката свидетелят и колегата му установили в автомобила единствено жалбоподателя.

Самоличността му била снета от свидетелство за управление за моторно превозно средство.

На въпрос употребявал ли е алкохол жалбоподателят отговорил отрицателно и отказал бъде изпробван с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с №ARNA-0141. Служителите на ответната дирекция издали на жалбоподателя медицински талон, представен по делото и заповед за принудителна административна мярка и той си тръгнал.

Жалбоподателят не се явил да даде кръв за изследване в посочения в медицинския талон срок. Съдът установява обстоятелството от писмо на Университетската многопрофилна болница „Света А.“ – С. АД, постъпило в съда на 16. 07. 2024 година.

Описаната фактическа обстановка е потвърдена от актосъставителя Мартонин. Показанията му са кредитирани от въззивния съд като ясни, убедителни и съответстващи на приложените и приети от съда писмени доказателства. Събраният доказателствен материал, чрез показанията на полицаите, подкрепя изцяло изложеното в АУАН.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на А. е ангажирана правилно, като наказващият орган е отчел обществената опасност на конкретното нарушение.

Решението на въззивния съд е правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, че АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат всички изискуеми съгласно ЗАНН реквизити. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП: „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“ Хипотезата на посочения за нарушен текст от ЗДвП е доказана от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. Нарушителят е разбрал в извършването на какво нарушение е обвинен, поради което не е нарушено правото му на защита.

Доводите на жалбоподателя, залегнали в касационната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на АУАН, респ. на НП и в този смисъл, пропуск от страна на въззивния съд да изследва същите, настоящия касационен състав не споделя.

Не са налице нарушения свързани с установената фактическа обстановка, тъй като същата е безспорна и непротиворечива, като ясно е посочено извършеното от касатора нарушение.

Настоящият съдебен състав приема, че СРС правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и че при установената фактическата обстановка са налице извършени две административни нарушения от страна на касатора. В тази връзка доводите, наведени с касационната жалба, се явяват неоснователни.

Установената фактическа обстановка осъществява от обективна и субективна страна нарушението по чл. 174, ал.3, пр. 1 от ЗДвП, предмет на административнонаказателното обвинение. Касаторът е управлявал МПС и към момента на поканата да бъде проверен с техническо средство за употреба на алкохол в кръвта, но е отказал.

В същото време, фактът на управление на автомобила от страна на жалбоподателя безспорно е доказан въз основа на съставената докладна записка и свидетелските показания на полицейския служител П. И. Мартонин, който е присъствал при установяване на нарушението.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателят не е оборена материалната

доказателствена сила на акта.

Противно на доводите в касационната жалба, правилно е установено както фактическата обстановка, така и времето и мястото на извършеното нарушение, които са коректно посочени в АУАН и в НП.

В конкретния случай, закона не изисква да бъде установена употребата на алкохол (нещо което няма и как да стане след като водача отказва), а единствено и достатъчно условие е, да е налице отказ на съответния водач да се подложи на проверка.

Неоснователни са и възраженията на касатора ,че неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на А. за две различни нарушения едновременно. От обективна страна съставът на административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира два вида откази - за извършване на проверка за наличие на алкохол и за извършване на проверка за наличие на наркотици в кръвта. Съгласно дадените разрешения по приложението на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. в Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 1/2021 г., ОСС, I и II колегия за нормативно установения ред за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. (Наредбата), всяка от проверките за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта има самостоятелен характер и предмет, тъй като двете проверки се осъществяват посредством използването на различни устройства и изследвания, като различно е отношението на дееца към всеки от отказите, което ги различава и от субективна страна – „деецът взема отделно решение за всеки отказ и преследва различни, макар и сходни цели, доколкото доказаната употреба на наркотично вещество при доказан пряк умисъл винаги ще доведе до ангажиране на наказателната му отговорност“.

Както правилно е отчел СРС, нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП предвижда две форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган, които могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Касае се за предприемане от страна на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина, на активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. Така в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. са инкорпорирани различните способности за установяване употребата и концентрацията на алкохол в кръвта - изпробване с техническо средство или чрез изследване с доказателствен анализатор, респ. чрез медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване, като не са налице отделни състави на административни нарушения.

За да бъде обаче налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен, който и да било от алтернативните способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта на същия. Това следва пряко от чл. 6, ал. 4 и ал. 9 от Наредбата, в които разпоредби е предвидено, че при отказ на водача да избере дали изследването да се извърши чрез доказателствен анализатор или с медицинско и химическо лабораторно изследване, при отказ да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване, то концентрацията на алкохол или наркотични

вещества ли техните аналози в кръвта му се установява въз основа на показанията на техническото средство. Същевременно обаче, както е и в настоящия случай, водачът е отказал проверка с техническо средство, както и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде проверен посредством останалите способности за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, с което водачът е осъществил двата състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. При двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Следователно като е описал нарушението в обстоятелствената част на АУАН и на наказателното постановление като отказ за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози, изброявайки всички способности за установяване на концентрацията на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози, административнонаказващият орга е спазил закона.

Фактическите обстоятелства във връзка приетите за нарушени две отделни хипотези на правната норма са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП, вследствие на което нарушителя е разбрал в извършването на какви нарушения е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Именно от описанието на нарушенията привлеченото към административнонаказателна отговорност лице разбира за повдигнатото му обвинение. Изпълнителното деяние на приетите за нарушени правни норми се изразява в отказ да се извършат посочените проверки. Именно така са описани нарушенията. Следователно не е нарушено правото му на защита.

За извършените нарушения са наложени предвидените за тях кумулативно определени административни наказания и във фиксирания от закона размер - „глоба“, в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца с техническо средство е безспорно доказан.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, съобразно чл. 218, ал. 1 от АПК, настоящият състав счита, че касационната жалба е изцяло неоснователна.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е подробно мотивирано, противно на изложените в касационната жалба доводи. Не се констатира твърдяната материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

При този изхода на спора, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение с оглед фактическата и правна сложност на делото в размер на 130, 00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, Административен съд София - град -XIX касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04. 12. 2024 г. по НАХД № 8198 / 2024 г. на Софийски районен съд, НО, 96 състав

ОСЪЖДА А. И. А. с [ЕГН], живеещ в [населено място] на [улица] на етаж V в апартамент 6 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] сумата от 130,00 (сто и тридесет) лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: